

Γιάννης Μηλιός,

Οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές συνεχίζονται, *the TOC*, 25/1/2017

Η διακυβέρνηση από τον ΣΥΡΙΖΑ τα δυο χρόνια που πέρασαν δεν αποτέλεσε τομή σε σχέση με τις προηγούμενες κυβερνήσεις της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Αποτέλεσε συνέχεια των ασκούμενων νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Των πολιτικών που θεωρούν τον μισθό και τη σύνταξη, δηλαδή το βιωτικό επίπεδο της κοινωνικής πλειοψηφίας, «κόστος». Που αντιλαμβάνονται ως «ανταγωνιστικότητα» την απομύληση του κοινωνικού κράτους, τη διαίωσιση του εργασιακού μεσαίωνα και τη φτώχεια των πολλών.

Διότι σημασία δεν έχει τι λέει κανείς («παράλληλο πρόγραμμα» κ.ο.κ.) αλλά τι πράττει.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είχε δεσμευθεί ότι στα άμεσα μέτρα που θα νομοθετούσε θα ήταν η επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 750 ευρώ. Μετά την εκλογική νίκη τον Ιανουάριο 2015 ακούσαμε ότι θα ξεκινούσε μια κάποια διαβούλευση με την Παγκόσμια Οργάνωση Εργασίας για τη σταδιακή επαναφορά των μισθών στο οριακό αυτό επίπεδο των 750 ευρώ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ επισήμαινε πριν τις εκλογές ότι οι δανειστές πρέπει πρώτα να ικανοποιήσουν τις υποχρεώσεις τους προς τη χώρα (εκκρεμούσαν «δόσεις» από τον Αύγουστο 2014), για να μπορέσει το ελληνικό Δημόσιο να ανταποκριθεί (με αυτά ακριβώς τα οφειλόμενα χρήματα) στις δανειακές υποχρεώσεις του. Μετά την εκλογική νίκη τον Ιανουάριο 2015, η νέα κυβέρνηση «διαπραγματευόταν» πληρώνοντας χωρίς να προ-απαιτεί τα οφειλόμενα, εξαντλώντας τα δημόσια έσοδα, τα αποθεματικά των ταμείων, των δημόσιων Οργανισμών, των δήμων, των Πανεπιστημίων. Άφηνε να εξανεμιστεί κάθε διαπραγματευτική ισχύς. Άφηνε παράλληλα τις τράπεζες να αιμοραγούν με την επιταχυνόμενη φυγή καταθέσεων, κι ενώ ο εξ αρχής διαγραφόμενος, με κάθε βεβαιότητα, τραπεζικός έλεγχος, αναβαλλόταν διαρκώς, καθιστώντας βέβαιη την πλήρη διαπραγματευτική εξουθένωση, που οδηγούσε στη συνθηκολόγηση.

Ως μέλος της Πολιτικής Γραμματείας και υπεύθυνος οικονομικής πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ εκτιμούσα ήδη πριν τις 25/1/2015, ότι, παρά την περί «ανατροπής» ρητορεία, η πορεία προς τον συμβιβασμό με τις κοινωνικές δυνάμεις που ωφελούνται από τους μισθούς πείνας και τη μονοκρατορία των «αγορών» είχε αντικειμενικά δρομολογηθεί. Επέλεξα έτσι να μείνω εκτός Βουλής και εκτός κυβέρνησης.

Μετά τη συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου 2015, ήταν προφανές ότι δεν χωρούσαν αυταπάτες. Μόνο η λαϊκή κινητοποίηση θα μπορούσε πλέον να ανακόψει την προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ στην υφιστάμενη κατάσταση πραγμάτων, στο νεοφιλελεύθερο πλαίσιο διαχείρισης της κρίσης. Οι ταχύτατοι κυβερνητικοί χειρισμοί την επαύριο του Δημοψηφίσματος της 5^{ης} Ιουλίου 2015 έδειξαν όμως ότι οι κρίσιμες αποφάσεις είχαν ήδη ληφθεί.

Μπορώ να πω πως δεν περίμενα ότι τόσο γρήγορα θα γινόταν μια τέτοια στροφή, από το πρόγραμμα, τις ιδέες, τις αρχές και τις δεσμεύσεις του ΣΥΡΙΖΑ.

Δεν είχα κανένα λόγο να είμαι μέρος μιας τέτοιας πορείας.

Πέρα από το διδακτικό και ερευνητικό μου έργο ως καθηγητής Πολιτικής Οικονομίας στο ΕΜΠ, έργο που ουδέποτε διέκοψα, έχω αφιερώσει τις δυνάμεις μου στην κριτική του υπάρχοντος και στη θεωρητική-μαρξιστική ανάλυση. Πιστεύω ότι αυτός είναι ένας από τους δρόμους για να πιάσουμε ξανά το νήμα μιας Αριστεράς που διεκδικεί, που αγωνίζεται, που αμφισβητεί χωρίς να συμβιβάζεται, που επιμένει να δίνει προτεραιότητα στα συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Όπως καμιά οικονομική κρίση δεν διαρκεί για πάντα, έτσι και η αδράνεια των λαϊκών κινητοποιήσεων είναι προσωρινή.